

Jakub už z jeho pokojů před chvílí odešel, když předtím udělal všechno, co Johan potřeboval. Být takhle závislý na pomoci druhých bylo nesmírně deprimující. Snažil se aspoň si to tolik nepřipouštět, protože vrtat se v tom by znamenalo ztratit ještě poslední zbytky síly vést s tím nějaký boj. Seděl už na posteli a chystal se k spánku, když tiše a krátce vrzly rychle otevřené dveře jeho ložnice. Nejprve to zaznamenalo jeho srdce, které se rozběhlo jako na poplach. Vzpomněl si, jak mu Mara jednou povídala, že se jí vždycky vyplatilo dát na signály svého těla. Nyní, když neviděl, byl schopen něco takového občas zachytit, a v této chvíli dokonce velmi zřetelně, jenom si to neuměl vysvětlit. V ústech mu vyschlo a rychle se otočil za zdrojem toho zvuku.

„Ahoj, nelekej se, Johane. To jsem já,“ zazněl Karolinin chladný alt. Uslyšel šustění jejích šatů a ucítil závan toho zvláště neodolatelného, důvěrně známého parfému. Roky se pokoušel zjistit, co je to vlastně za vůně, ale nikdy mu to neodhalila. Teď už po tom přestal pátrat, neměl energii zabývat se hádankami a podobnými luxusními problémy jako dámské šminky a parfémy. Měl hlavu plnou jiných, důležitějších věcí.

„Nesu ti meduňku,“ pokračovala Karolina hladce. Nemohl ji vidět, ale slyšel v jejím hlase pousmání.

„Děkuju, potřebuju si trochu uklidnit nervy,“ ocenil její péči. Ano, ať tak či onak, Karolina se o něj *starala*. Bylo to dokonce docela příjemné, nyní, když svět opět nabyl bezpečnějších obrysů. I ten čaj konečně chutnal jenom jako čaj. Už zaplatpánbu zanechala svých vytrvalých pokusů léčit ho doma míchanými bylinnými čaji. Nakonec to stejně vůbec k ničemu nebylo, ale ona se té podpůrné terapie, jak to nazývala, vytrvale držela. Tak se snažil vyjít jí vstříc, aby ukázal maximum dobré vůle, a stálo ho to hodně, protože to většinou chutnalo dost odporně. Stejně se snažil obnovit svou důvěru k ní, protože připustit si opak by znamenalo otevřít dveře šílenství. Strašilo ti na cimbuří, Johane, říkal si už pokolikáté. Horečky a halucinace. A ten večer ve Velké bílé sis možná celý vyfantazíroval. Přesto se mu hrdlo stáhlo strachy, když na to pomyslel. Znovu ucítil těžký zápach pálených bylin, chlad kamenného stolu pod svými nahými zády a děsivou nemožnost pohnout třeba jenom palcem u nohy.

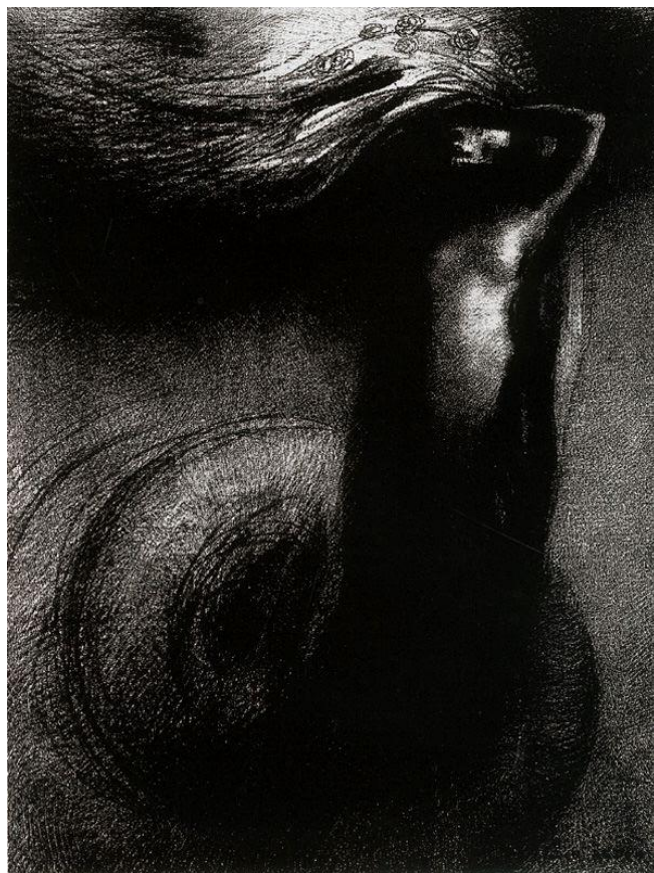
„Co ten koncert dneska, bavil ses?“ ucítil v té otázce trochu číhavého napětí.

„Celkem ušel,“ opáčil nevzrušeně a dal si záležet na neutrálním tónu. „Ta zpěvačka měla dost dobrý hlas.“

„Taky bych si dala říct, víš, že mám baroko ráda,“ zavýčítala. Opravdu měla pro tohle období a vše s ním spojené slabost. Po jistou dobu její vášeň sdílel. Vzpomněl si na tu nadšenou prázdninovou cestu po stopách jezuitů a sérii hezky odvázaných společenských akcí, v níž pak barokní inspiraci bohatě zúročili. Bylo to před čtyřmi lety nebo před pěti? Ona měla pár neuvěřitelných klobouků a on pro všechny vařil silnou čokoládu s vanilkou a chilli. *Tot' plamen přímo svatodušní*, chtěla se tehdy nad špičatými červenými papířkami u bazénu, kde to servírovali. Kubánské doutníky, těžké španělské víno, k tomu pár méně nevinných požitků, krásné holky a půlnoční koupání uprostřed krásně osvětlené zahrady. A pak se dostavil jeho otec a její manžel, aby jim pořádně zkazil hru.

„Nezlob se, chtěl jsem být dneska sám,“ vysvětlil. „Snad se to dá pochopit, při všem, co se mi v poslední době přihodilo, nebo ne?“

„Jistěže, bez problémů.“ dala si záležet na uklidňujícím tónu. Jiní by to nepostřehli, ale on ji znal. „Zajdu si jindy, nějaké koncerty jsou pořád. Neviděls tam třeba nějaké známé?“ zkoušela.

Nezdržel se, aby z jeho hlasu nečišel značný sarkasmus. „To teda opravdu neviděl.“

„Promiň,“ omluvila se rychle a rozpačitě. „Já jen, jestli jsi tam třeba někoho nepotkal nebo s někým nemluvil.“

Suše se zasmál a shrnul jí situaci. „Tak znovu, Karolino. Nevidím a to zřejmě znamená, že jsem dojel na konečnou. Ty by ses možná přes takovou maličkost lehce přenesla, ale já ne. Takže v současnosti vůbec nejsem příjemný společník. Mám lidí plné zuby a obráceně to platí dvojnásob.“

„Já ti přece rozumím. Ale snad jsou i nějaké výjimky, příjemní, blízcí přátelé.“

„Ty myslíš asi Maru Solnou, že,“ uryl. Mara mu byla v posledním čase předkládána k pozornosti protivně vytrvalým způsobem. Nic proti ní, byla to milá holka a k tomu kočka, ale tenhle způsob její propagace se mu vysloveně zajídal. Nehledě k tomu, že to bylo definitivní potvrzení faktu, že u Karoliny skončil. A ta skutečnost ho plnila velmi rozporuplnými pocity, v nichž zdaleka nejvíc převažovaly obavy.

Starostlivě si vzdychla. „Chápu, asi ti leze na nervy, jak se starám. Ale ona je opravdu bezvadná holka. Rozumíte si, není žádná slepice. A taky se ti, pokud vím, dost líbila. Myslím to s tebou dobře, Pastorku můj milý, ještě pořád,“ zasmála se. Vtípek, z něž ho zamrazilo. Pak se odmícela a smírně pokračovala. „Ať se ti tvoje nynější situace jeví jakkoli tragicky, život půjde dál. Nemáš žádný jiný než ten svůj, nemůžeš z něj vystoupit a jít někam pryč. Čím dřív ti to dojde, tím líp pro tebe. A vztahy jsou důležité, aspoň se to o nich tvrdí, ne? Možná si řekneš, že jsem hrozná a necitlivá, ale věř, že o životních ztrátách vím svoje. Nemluvím o tom, ale leccos jsem prožila a taky se naučila. Bude tě to víc nebo míň bolet, ale naučíš se s tím časem zacházet, protože se zkrátka nic jiného nedá dělat.“

Pokud to vážně myslela dobře, tak tu snahu dvakrát neocenil. Její pokusy o režírování jeho věci a neustálé drobné výpady přes jeho osobní hranice ho v poslední době čím dál víc rozčilovaly, byť se snažily vypadat jako dobrá vůle. Stejně jako šťourání a vyzvídání. Ještě aby se snažila zaranžovat, s kým naváže nebo nenaváže

známost. Copak je na tom opravdu tak bídně?

„Díky za snahu, ale dneska už to jde všechno mimo mě. Nezlob se, jsem utahaný jako kuň. Chce se mi spát,“ objasnil jí bez okolků.

„Dobře, nebudu tě už dál unavovat. Hezké sny,“ rozloučila se. Ale předtím se nad ním ještě sklonila, aby ho políbila. Pomaloučku, a byl to zase ten starý známý pocit, jako lehké zamrazení, jež se rozeběhne nervovými drahami, když se o člověka ve vodě otře žahavá sasanka. Nebo jako by tím, jak ho jemně ochutnávala, byla schopna analyzovat, jestli jí něco nezatajuje. „*Upřímnost, pěkná ctnost*“, vybavil si píseň, snad moravskou, již tehdy ve svém barokním nadšení zpívala a k tomu drnkala na jakousi antikvární loutnu, kterou jí daroval otec, prý z nějakého rodinného dědictví. „*Kde ona bývá, dobře je*“. Zašustění látky, závan vzduchu a Karolina byla pryč.

Natáhl se na postel a zavřel oči. Takhle to s ní prostě bylo, s ještěrkou zelenou, dělala si vždycky, co chtěla. Devět let, kdy tady žijí jeden vedle druhého, a i tak toho o ní kdoví kolik nevěděl. Pustila ho na práh svého světa, sdíleli spolu několik zájmů, bavili se, ale za touhle předsíní cítil rozsáhlá neznámá území, tajemná jako měsíční krajiny. Kdyby se občas, omylem či nedopatřením nepootevřela štěrbina, jíž letmo spatřil záblesk jejího skrytého života, neměl by ponětí, že existuje. Tušil něco o Velké bílé, která byla

zřejmě krabicí s nejméně dvojitým dnem, a o Karolině speciální partě, jež se tam schází. Prý si jenom tak hrají, a občas si přitom společně vezmou něco lehčího z její zahrady, aby jim bylo veseleji. Její důmyslné koláčky nebo třeba nakládané houbičky. Možná by tomu byl i věřil, kdyby se zhruba po tom prvním roce, kdy bydleli společně, jednou v noci nestal bezděčným, tajným svědkem toho, jak tahle Karolinina partička vzadu v zahradě opéká na ohni živou kočku zavřenou v pevné kleci. Aspoň doufal, že to byla jenom kočka, když pak prudce zvrátil do nějaké kytky, protože domů už nedoběhl. Na pohled to už nebylo tak zřejmé, ale řvalo to podobně, jak by asi řvalo pomalu upalované zvíře. Vzpomněl si, jak se následujícího dopoledne nevěřičně díval na korektní Pánkovou, která mu s odměřeným úsměvem servírovala zelený čaj. Předešlé noci tak chladně a formálně nevyhlížela, říkal si, když ten čajík později vylíval k drobnolistému fíkus. Tehdy si to pro sebe uzavřel tak, že pokud chce Karolina z nějakých důvodů pěstovat extrémní a nechutnou sadistickou zábavu, je to nejspíš její věc a jemu po tom celkem nic není, pokud to nebude mít přímo na očích. O což ve všech pozdějších dobách pečlivě usiloval.

Jsi totálně v prdeli, hochu, vzdychl si po chvíli, když se odpoutal od těch vzpomínek, a to v každém směru. Se zdravím, a tím pádem i s kariérou. Otec tě po tom všem hodí přes palubu, ani oknem nemrkne, uvažoval. Měl sice připravené nějaké pojistky, věci, které by mohl vytáhnout, jenomže jako slepec mohl velmi snadno ztratit přehled a kontrolu. Vážný rozkol s otcem byl v této situaci něčím, co mu mohlo klidně zlomit vaz. Už pár let spolu nemluvili, kromě práce, protože samozřejmě byly věci, v nichž musely jít všechny city docela stranou a které musely zůstat přísně v rodině. To s tátou oba, jako muži z rodu Hajduků, vždycky dobře chápali.

A s babama je už zřejmě taky konec, což mu Karolina právě jasně demonstrovala. A ještě celou věc hnojí tím, že mu podstrkuje tu husu Maru, kterou do toho kdoví jak navezla. Bože, jak se posledně okatě snažila, aby spolu na té zahradě měli soukromí, trapas nad trapas. Ale co, tím se teď trápit nebude. O ženských nakonec vždycky věděl, že jsou to v devětadesát procentech tvrdé obchodnice a účetní, včetně těch, co se tváří jako zásadovost sama. Hru na lásku, napínavou a vzrušující, nebo dokonce i s kusem romantiky, měl sice vždycky rád, ale s jasným vědomím, že je to právě jenom hra.

Snad se mi dneska aspoň nebude nic zdát, zadoufal. V poslední době se neuměl rozhodnout, zda jsou horší osamělé, depresivní, zoufale úzkostné dny, anebo noci naplněné fantasmagorickými, hrůzně živými přízraky. Jako by už pro něj neexistovalo žádné místo k spočinutí. Byl unavený, už tím byl úplně vyčerpaný. Ale ještě se alespoň na povrchu zuby nehty držel toho známého, vždy trochu

ironicky distancovaného Johana Hajduka, té bezpečné a známé tváře, kterou ukazoval ostatním. Ještě si ho chvilku podrží, než povrch toho naleštěného, promyšleně stylizovaného obrazu praskne jako příliš tenký led, pomyslel si. Ale co bude pod ním? Kdysi četli spolu s Karolinou Lovecrafta, jenž psal hororové povídky o jakýchsi příšerných bytostech, dlících v tajných místech mimo náš časoprostor a hledajících trhlinu v hradbách světa, kudy by se do něj opět dostaly, aby jej opanovaly a uvrhly do chaosu, stejně jako už v jakési dávno minulé epoše. Karolina ty knížky měla dost ráda, opakovaně se k nim vracela, a dokonce si ve svém nadšení pro věc posháněla i ten neblaze proslulý *Necronomicon*. Z toho se mu však naštěstí předčítat nepokoušela. Johan páně Lovecraftovým literárním výplodům sice kdovíjak nefandil, ale tohle mu utkvělo v paměti, slepý a šílený bůh Azathoth. No, on docela určitě žádným bohem ani hrdinou obdařeným božskými dary nebude, ale slepý už je a od šílenství ho občas dělí pouze malý krůček.

